

[Iver Poulsen.]

fundets støtte til de unge under uddannelse skal ydes som lån, og betingelsen skal kun være den unges evner, lyst og vilje til at gennemføre uddannelsen. Långivningen må naturligvis være uafhængig af forældrenes indtægt eller den unges eventuelle egen indtægt. Ved en sådan låneordning opnås ikke blot en ligestilling for alle unge; de anvendte midler vil også blive meget bedre udnyttet, de vil komme mange flere til gode. De unge vil nemlig ikke søge større lån end nødvendigt for at klare dagen og vejen i uddannelses-tiden, idet de er interesseret i at holde den gæld, de efter endt uddannelse skal forrente og tilbagebetale, så langt nede som muligt. Derfor kan flere få gavn af det anvendte beløb, som for en væsentlig dels vedkommende kommer til at cirkulere fra ældre, uddannede til yngre kammerater under uddannelse.

Statsministeren nævnte den række af betydningsfulde samfundsopgaver, der er enighed om skal løses i den kommende tid, og vi bemærkede os særlig statsministerens udtalelse om, at disse opgaver af hensyn til den økonomiske balance ikke kan blive løst på én gang. Det er det, de uafhængige har sagt gang på gang her i folketinget under den tidligere regering, hvor vi har efterlyst en saglig undersøgelse, som kunne begrunde opgavernes placering i den samfundsmæssige rækkefølge. Hvis den daværende regering havde fulgt de uafhængiges opfordring, ville meget i dag have set anderledes og bedre ud.

Det var ejendommeligt, at statsministeren i sin åbningstale helt undgik at nævne roden til meget ondt, den høje rente. Hvis det virkelig er regeringens hensigt, at den vil løse vore økonomiske vanskeligheder, og at den vil løse vort selvskabte boligproblem, kommer den ikke uden om en virkelig opspæringsfremmende skattepolitik og en langsigtet planlægning for byggemodning, en huslejeudligning og en liberalisering af såvel bolig- som bygge-lovgivningen; nu, valget er overstået, må vi håbe, at regeringen gør alvor af at løse disse opgaver.

Jeg har skrevet mig det ærede medlem hr. Erik Eriksens ord bag øret, da det ærede medlem i sin tid udtalte, at vi skal passe på, at vi ikke taler folkestyret ihjel. Under hensyn til disse fornuftige ord vil jeg helt

undlade at gå ind på den endeløse oprem-sning af problemer, som den højtærede statsminister foretog i åbningstalen, og til slut bare sige nogle få bemærkninger om samarbejdet her i folketinget.

Da statsministerens indbydelse til samarbejde ikke gælder de uafhængige, må vi som hidtil nøjes med at følge lovgivningsarbejdet fra vort stade uden for den mur, som de fire gamle partier har omgivet sig selv og folketingets arbejde med. I slutningen af sin åbningstale sagde statsministeren, at han var overbevist om, at der gennem et samarbejde, der anerkender befolkningsgruppernes indbyrdes afhængighed, vil kunne findes rige muligheder for det danske folks fremtid. Selv om statsministerens indbydelse til samarbejde som nævnt ikke gælder de uafhængige, vil jeg alligevel tillade mig at sige til den højtærede statsminister som de uafhængiges opfattelse, at der utvivlsomt ligger rigere muligheder for det danske folks fremtid i et samarbejde, der anerkender befolkningsgruppernes, også de mindre og svagere grupper, ligeret og ligestilling med de større end i en anerkendelse af et afhængighedsforhold, som de svage grupper herinde i hvert fald ikke er i tvivl om eksisterer; men disse svage gruppers demokratiske ret og ligestilling vil de uafhængige stedså have for øje i det kommende lovgivningsarbejde.

Knud Hertling: De grønlandske medlemmer af folketinget har med glæde bemærket den højtærede statsministers opfordring til et samarbejde og til saglige og fordomsfri forhandlinger.

Det skal med det samme erkendes, at forhandlinger vedrørende grønlandske anliggender absolut sker på et sagligt grundlag; men om disse forhandlinger også altid vil kunne betegnes som fordomsfri, vil jeg sætte et spørgsmålstegn ved. Man får ofte, og næppe altid helt fejlagtigt, det indtryk, at visse befolkningsgrupper både i Grønland og i det øvrige Danmark den dag i dag har lidt svært ved at omstille sig fra at betragte Grønland som en koloni til at anskue landet og dets befolkning som en ligestillet dansk landsdel og som medborgere i det danske rige. I disse kredse er det ikke ualmindeligt at tale om, hvor meget Danmark hvert år ofrer af penge på Grønland. Der er i høj